

A. VALENTINI.

Ὁ μοναχός.

θορὺν ἐπλησιάζατε κ' ἐβλέπατε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον του, καὶ ἀνεγινώσκατε ἐπὶ τοῦ χάρτου τοὺς ὡραίους στίχους τοὺς ὁποίους ἐχάραττε διὰ σᾶς καὶ τοὺς ὁποίους ἀντήμοιθεν ἐξαφνικὸν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων του.—ὦ! τὰ μαντεύω ὅλα, τὰς ἀπελπισίας, τοὺς πυρετούς, τὰς ἡδονάς, τὰς ὁποίας ἐδιπλασίαζεν ὁ κίνδυνος· καὶ σὰς ζηλεύω δι' αὐτά, καὶ θέλω νὰ σὰς ἐκδικηθῶ.

PENEA

Λοιπὸν διὰ νὰ ἐκδικηθῇτε, εὗρητε βασανιστήριον ἀλγεινότερον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑποφέρω. Ἐξηλεύσατε τὴν τύχην μου, ἀληθινά; Ἀκούσατε λοιπὸν, πῶς ἔμαθα τὸν θάνατόν του. Χθὲς τὸ βράδυ ἡμίγυμνος ὁ υἱός μου εἰς τὸ πλάγι μου, ἔμπρὸς εἰς τὴν ἀναμμένην ἐστίαν μας, ἔκαμνε τὴν προσευχὴν του. Ὁ σύζυγός μου καθήμενος πλησίον μας ἐκύτταζε μίαν ἐφημερίδα ἀφηρημένος. Ποῖος λοιπὸν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὸν κρυφόν μου τρόπον; Καὶ ποῖος θὰ ὑπώπτευεν, ὅτι τότε συγκεχυμένως ἠσθανόμην, ὅτι ἐξεψύχους μακρὰν μου ὁ φίλος μου; Ἐσιωπῶμεν.— Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐκτύπησαν δέκα, λέγω τρέμουσα: «Τί λέγουν, εἶνε καλλίτερα ὁ ποιητής, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψαν, ὅτι ἠσθένει;» Καὶ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος, σχεδὸν ἀποκοιμισμένος πλέον, ἐξεδιπλώσε πάλιν τὴν ἐφημερίδα διὰ νὰ τὴν διαβάσῃ. Ἐγὼ ἐμετροῦσα τοὺς ἰσχυροὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ὅταν ἡ ἡρεμία καὶ διαιγής φωνή του λέγει ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός: «Ὁ ποιητής σου ἀπέθανε τὴν νύκτα!» Ἡ προσπά-

θειά μου διὰ νὰ συγκαταθῶ—ἀκούετε, κυρία;—ἦτο τόσο βιαία, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ συντρίψω τὰ χερσάκια τοῦ υἱοῦ μου· τὸ καυμένο μ' ἐκύτταζε φοβισμένο καὶ μὲ πικρὸν παράπονόν μου εἶπε: «Διατί μὲ κάνεις νὰ πονῶ, μητέρα μου;»

ΒΕΡΘΑ

Καὶ σκληρότερα ἂν ὑπεφέρατε, τί μὲ μέλλει; Ἦρχιζε πλέον ἡ τιμωρία. Τὴν κραυγὴν τοῦ πόνου ἔπρεπε νὰ τὴν καταπνίξετε. Ἀπὸ τὸν πόνον του καὶ αὐτὸς ἀπέθανε, θλιμμένος καὶ κατάμονος καὶ κυττάζοντας ἀναμφιβόλως μὲ παράπονόν αὐτὴν τὴν θύραν, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐφάνητε.

PENEA

Εἶσθε ἀμειλικτος διὰ τὴν ἐχθρὰν σας. Καλά. Κτυπάτε, βασανίζετε, καλύψατέ με ἀπὸ ἀτιμίαν! Ἐν τούτοις θὰ εἶσθε πάντοτε δυστυχῆς, ὁπότε ἐνοήσατε πόσον τὸν ἠγάπων.

ΒΕΡΘΑ

Δὲν τὸν ἠγάπησα λοιπὸν ἐγὼ, ἡ περισσότερον βασανισμένη; Ἡ ὁποία ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπερίμενα ματαίως ἀνυπανδρῇ;—μάλιστα!—δέκα ἔτη τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ μοῦ κλείσουν καὶ νὰ μοῦ σκληρύνουν τὴν καρδίαν! Δὲν τὸ κατώρθωσαν ὅμως, κυρία. Χωρεῖ ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν μου εὐσπλαγχνία καὶ θὰ σὰς φεισθῶ, ἀφοῦ μὲ νομίζετε ὅπως ἀναίσθητον. Σὰς φθάνει ἡ περιφρόνησις. . . Ὁχι! Σὰς κρίνω ἀπὸ πολὺ ὑψηλότερα. Διότι ἐγὼ εἶμαι τὸ Καθῆκον καὶ σεῖς εἶσθε τὸ Ἀμάρτημα. Ἡ ἀγάπη σας, λέγετε, ἀψήφισε τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς μὲ τὴν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν ἀπέθανεν. Ἐγὼ θὰ τὸν ἔσωζα. Τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὑπετάσσαστο εἰς τὸν ἔρωτά σας τὸν τριχυμιώδη, ἐγὼ ἐκράτουν τὴν χεῖρα μου ἐτοίμην διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ διὰ τὸ μέτωπόν του, τὸ γυρμένο ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ θανάτου, τὸ στήθος μου, καταφύγιον εἶχα γαληνιαῖον, σταθερόν, ὡς ἂν λιμένα. Ἀλλὰ τὸν ἐκράτησατε εἰς τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν πρωτεύουσαν.— Ἀ! δίχως τὴν φιλοδοξίαν, δίχως τὸν ἔρωτα, δίχως τὰλλα, ἡ ποίησις δὲν θὰ ἤρχετο ἴσως σήμερα πενηθοροῦσα νὰ ρίψῃ ἄνθη εἰς τὸ φέρετρόν του ἐπάνω...—Ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἐζῇ καὶ ὡς χειλιδὼν φρίσσουσα θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα μ' ἐν πετρύγισμα, καὶ θὰ εὗρισκεν ἐκεῖ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν τὴν ἀφανῆ, τὴν ἀγροτικὴν. Ἐτελείωσα· τώρα, κυρία, φύγετε.

PENEA

Ἀλλ' ὄχι!—Τὸν ἠγάπων, ὅπως σεῖς, περισσότερον ἴσως, ὡς ὁ ἱερεὺς τὸν θεόν του, ὡς ὁ σκύλος τὸν κύριόν του. Δι' αὐτὸν θὰ ὑπέμενα τὰ πάντα, καὶ ἀτιμίαν καὶ πῆναν. Τὸν ἠγάπων περισσότερον ἀπὸ σᾶς, σὰς λέγω!... Ἀλλοίμονον! Ἐνθυμοῦμαι ὅταν, θέλων νὰ μὲ ἀπατήσῃ μὲ γενναῖον ψεῦδος, μοῦ ἐφίλει τὰ χέρια, λέγοντάς μου ὅτι εἶνε εὐτυχῆς. Ἐγὼ τὸν περιέβαλλον